

ve skutečnosti důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 11 tr. ř., leč neprávem. Podle §u 5 tr. zák. dopouští se spoluvinník (návodce nebo pomocník) téhož zločinu jako přímý pachatel. V důsledku toho trestá se spoluvinník na zločinu týmž trestem jako přímý pachatel, neobsahuje-li zákon v určitém případě v tomto směru jiného ustanovení. Tato zásada platí nejen pro hlavní trest, nýbrž též pro trest vedlejší. § 104 tr. zák. nerozlišuje, pokud jde o trest, mezi přímým pachatelem a spoluvinníkem, nýbrž obmezuje se jako celá řada jiných ustanovení trestního zákona na stanovení hlavního a vedlejšího trestu přímého pachatele, takže tyto tresty platí podle oné zásady také pro spoluvinníka. Z toho, že § 104 tr. zák. stanoví tresty, jež jest uložiti úředníkovi, který spáchal zločin podle tohoto ustanovení zákona, nelze dovozovati, že tyto tresty platí jen pro úředníka. Zákon užívá v tomto ustanovení výrazu »úředník« jen proto, že přímým pachatelem tohoto zločinu může býti toliko úředník. Stanoví-li tam tedy tresty pro úředníka, stanoví tím tresty pro přímého pachatele, jimiž jest podle oné zásady trestati také spoluvinníka. Ježto stěžovatel a obžalovaný B. byli uznáni vinnými zločinem spoluviny na brání darů ve věcech úředních podle §§u 5, 104 druhý případ tr. zák., bylo je podle uvedeného trestati tresty podle §u 104 tr. zák. pro přímého pachatele stanovenými a bylo tedy zejména vysloviti, že propadá též ona část daru Bedřicha M-a, již obdrželi tito obžalovaní jako spoluvinníci na zločinu obžalovaným Ch-em spáchaném. Učinil-li tak napadený rozsudek a vyslovil-li zároveň podle §u 9 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., — který platil v době vynesení rozsudku na místě zrušeného ustanovení poslední věty §u 104 tr. zák., — že dar propadá ve prospěch státu, nelze mu důvodně vytýkati vykročení z mezí trestní moci po rozumu §u 281 čís. 11 tr. ř., zvláště když též změna nastala v osobě percipienta propadlého daru neznamená pro postiženého zhoršení.

Čís. 2481.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

»Ustanoveními platnými pro odvolací líčení proti rozsudkům soudů okresních« ve smyslu §u 28 (4) zákona jsou nejen §§y 469 a násl. tr. ř., nýbrž i §§y 463 až 468 tr. ř.

Ani proti odvolání z rozsudku o přestupku podle §u 6 novely není přípustno podati odvod (§ 467 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 17. září 1926, Zm I 367/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. ledna 1926 a usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 9. února 1926 porušen byl zákon v předpisu čtvrtého odstavce §u 28 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 Sb. z. a n. ve spojení s §em 467 tr. ř.

D ů v o d y:

V soukromé trestní věci Josefa S-y proti Josefu B-ovi pro přestupek §u 6 tisk. novely ze dne 30. května 1924, čís. 124 Sb. z. a n. (zanedbání povinné péče) ohlásil obžalovaný do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. ledna 1926, jímž byl odsouzen pro onen přestupek, odvolání, vyžádav si zároveň opis rozsudku. Na to pak podal provedení odvolání dne 27. ledna 1926. Ježto provedení podal toliko v jednom vyhotovení, byl vyzván, by předložil do tří dnů stejnopis provedení. Proti tomuto vyzvání podal obhájce obžalovaného stížnost k vrchnímu zemskému soudu v Praze, ve které dovozoval, že podle §u 28 posl. odst. tisk. novely jde tu o přestupkové řízení odvolací, při němž nepřichází v úvahu ustanovení §u 294 odst. druhý, nýbrž §u 467 tr. ř., a že tedy v řízení přestupkovém se odvolání odpůrci nesdělují a že odvod na odvolání jest nepřipustný. Rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 9. února 1926 nebylo však stížnosti vyhověno. Rozhodnutí to odůvodněno jest tím, že podle §u 28 tisk. nov. rozhoduje o onom přestupku sborový soud první stolice sestávající ze tří soudců, takže napadené usnesení jest ustanovením §u 294 odst. druhý zákonně odůvodněno; ustanovení čtvrtého odst. §u 28 tisk. nov., podle něhož se o odvolání jedná podle ustanovení platných pro odvolací líčení proti rozsudkům soudů okresních, že není stanovisku v napadeném usnesení hájenému nijak na úkor.

Oním vyzváním zemského trestního soudu a stížností do něho zamítajícím usnesením vrchního zemského soudu v Praze porušen byl zákon. Podle §u 28 tiskové novely, čtvrtý odst., rozhoduje o odvolání z rozsudku sborového soudu první stolice, vyneseném o přestupku podle §u 6 nov. třemi soudci (odst. druhý) s konečnou platností sborový soud druhé stolice, jenž o něm jedná podle ustanovení platných pro odvolací líčení proti rozsudkům soudů okresních. Řízení o opravných prostředcích proti rozsudkům soudů okresních upraveno jest ve IV. dílu dvacáté šesté hlavy tr. ř. I když vlastní líčení před odvolací stolicí upraveno jest v §§ech 469 a násl., a tisková novela zvláštního předpisu v tom směru neobsahuje, nemůže býti pochybno, že pod »ustanoveními platnými pro odvolací líčení proti rozsudkům soudů okresních (§ 28 (4) nov.) rozuměti jest i §u 469 tr. ř. předcházející předpisy IV. dílu oné hlavy tr. ř. Všeliké pochybnosti o tom vylučují předpisy §§ů 469 a násl. tr. ř. svým obsahem, ježto na četných místech dovolávají se předpisů IV. dílu §u 469 tr. ř. předcházejících, takže by odvolací líčení podle předpisů platných pro odvolání proti rozsudkům okresních soudů vůbec nebylo proveditelné, kdyby pro líčení to nebyla uznána i platnost předpisů §§ů 463 až 468 tr. ř. v celém rozsahu. Tak předpokládají již §§y 470, 471, 473 tr. ř. odvolání z výroku o vině (§ 464 čís. 2), v němž ohlášeny jsou nové skutečnosti a průvody (§ 467 první odst.), a přezkoumávání rozsudku první stolice po stránce skutkové. Další §§y 475 a 476 dovolávají se výslovně důvodů neplatnosti v §u 468 pod. čís. 1 a 2 uvedených. Že pak odvolací řízení předpokládá i platnost §u 467 tr. ř., jenž na rozdíl od řízení o zločinech a přečinech (§§y 285, 294 tr. ř.)

spokojuje se pouhým provedením důvodů odvolání a neposkytuje odpůrci volnosti, podati odvod, vyplývá zřejmě jednak z jeho doslovu od §§ů 285, 294 tr. ř. odchýlného, jednak z předpisu §u 472 druhého odstavce, jenž ukládá pro přednes zpravodajův toliko vytknutí podstatných částí spisu odvolacího, nezmiňuje se vůbec o odvodu. Poukázati jest i na okolnost, že ani § 473 tr. ř. neobsahuje předpisu obdobného třetí větě posl. odst. §u 287 tr. ř. Jelikož i předpisy §§ů 472 a 473 tr. ř. platí již podle nejuzšího výkladu čtvrtého odst. §u 28 tiskové novely zcela nepochybně i pro odvolací líčení před sborovým soudem druhé stolice, sluší z toho odvozovati, že ani proti odvolání z rozsudku o přestupku podle §u 6 novely není přípustno podati odvod. A není-li přípustným odvod, nelze ani na odvolací řízení, byť i rozsudek první stolice vynešen byl sborovým soudem první stolice, vztahovati předpis §§ů 285, 294 tr. ř. o podání zmateční stížnosti ve dvojím vyhotovení, protože předpis ten má význam jen potud, že jím má býti usnadněno podání odvodu, a odpadá ovšem v řízení, kde odvodu není. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2482.

Pojem »svěřené věci« ve smyslu čl. XV. zákona o nemocenském pojištění dělníků ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy nebo služného více peněz v ruce nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno zaměstnancům na ryzí mzdě; pouhá s r á ž k a (účetní) nestačí.

(Plenární rozhodnutí ze dne 21. září 1926, č. pres. 1462/25.)

Praxe Nejvyššího soudu není jednotna v otázce v právní větě naznačené. V rozhodnutí ze dne 5. října 1925, Zm I 59/25 bylo vysloveno, že již tím, že zaměstnavatel vyplácel svým zaměstnancům mzdu o nemocenský příspěvek zmenšenou, si dotyčné částky ze mzdy srazil (účetně) a, že jde o zpronevěru, neodvedl-li je nemocenské pokladně. V rozhodnutí ze dne 9. listopadu 1925, Zm II 61/25 byl vysloven názor, že pojem »svěřené věci« jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy více peněz v ruce nebo po ruce, než jím bylo zaměstnancům vyplaceno na ryzí mzdě. Tato sporná otázka byla k návrhu evidenční kanceláře předložena presidiem Nejvyššího soudu plenárnímu senátu a ten ji zodpověděl právní větou shora uvedenou.

D ů v o d y:

Článkem XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. sb. zákonů a nař. 268, jímž změněny byly v různých bodech předpisy zákona ze dne 30. března 1888, čís. ř. zák. 33 o nemocenském pojištění dělníků, byl připojen k §u 36 tohoto zákona nový odstavec třetí tohoto znění: »Příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy neb služného,